

jak vymůže uveřejnění prohlášení. Opravu podle §u 19 tisk. zák. nemůže vymáhající strana vynucovati na povinném, kterýž přece sám dříve onen článek v témže časopise uveřejnil a který podle rozsudku sám má nyní odvolati, jde tedy o jeho vlastní prohlášení ve smyslu §u 1330 obč. zák. Správně proto rekursní soud zamítl na stížnost povinného exekuční návrh vymáhající strany, kteréž může příslušet jen nárok ve smyslu §u 368 ex. ř. (Srov. též rozh. čís. 3832 Sb. n. s.).

Čís. 6897.

Nárok na povolení odděleného bydliště podle §u 382 čís. 8 ex. ř. předpokládá ohrožení některého z právních statků, jehož skutečné porušení tvoří důvod k rozvodu podle §u 109 obč. zák.; ani ono prozatímní opatření ani prozatímní placení výživného nelze povolití manželce, opustivší společný byt, neosvědčí-li onoho ohrožení v době posledního spolužití.

(Rozh. ze dne 10. března 1927, R II 61/27.)

Soud první stolice povolil manželce prozatímní opatření odděleného bydliště a placení výživného, rekursní soud zamítl návrh na povolení prozatímního opatření.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nárok na povolení odděleného bydliště jako prozatímního opatření předpokládá, že jest na straně navrhovatelově ohrožen některý z právních statků, jehož skutečné porušení tvoří důvod k rozvodu podle §u 109 obč. zák. Náleželo tudíž navrhovatelce, by uvedla a osvědčila takové skutkové okolnosti, ze kterých by se dalo usuzovati, že kdyby v manželském spoluzití v Brně setrvala, byla by vydána nebezpečí ohrožení některého z právních statků shora naznačených (§ 107 poslední věta obč. zák.). Navrhovatelka uvedla sice některé okolnosti, jež, kdyby byly pravdivy, mohly by spadat pod ustanovení §u 109 obč. zák. (cizoložství, zlé nakládání), a nabídla o nich osvědčení výsledkem své matky a sestry. Leč výpovědi těchto dvou svědkyň nebylo ohrožení manželské věrnosti cizoložstvím osvědčeno vůbec. Pokud pak jde o ohrožení bezpečnosti tělesné zlým nakládáním, událo se vše to, co tytéž dvě svědkyně potvrdily, již před delší dobou, kdy obě strany žily ve společné domácnosti v Praze. Ze spisů je však zřejmo, že manžel potom sice dne 1. listopadu 1925 nastoupil službu v Brně a že navrhovatelka se pak přistěhovala za ním do Brna dne 1. května 1926, kdež sdílela s ním manželské společenství až do července 1926. Tu však chybí naprosto osvědčení o tom, že by její bezpečnost tělesná byla se strany jejího manžela ohrožena i tenkrát, kdyby navrhovatelka v manželském spoluzití v Brně setrvala. Průvodní prostředky navrhovatelkou nabídnuté nestačí tedy k osvědčení, že by na její straně byl i nyní ohrožen některý z právních statků, jehož skutečné porušení tvoří důvod k rozvodu. Ne-

osvědčila-li navrhovatelka skutkových okolností, jež by zakládaly její nárok na oddělené bydliště, nelze jí povolití ani toto ani prozatímní výživné, jež by jí její manžel měl poskytovat v penězích mimo společné bydliště, poněvadž bez onoho osvědčení nelze mítí za to, že navrhovatelka opustila společný byt v Brně důvodně a nelze tudíž manžela jejího po zákonu nutiti, by výživné navrhovatelce opatroval, pokud tato se k němu do společného bytu nevrátí. Povinnost ku placení výživného podle §u 91 obč. zák. předpokládá, že také manželka vůči svému manželu plní řádně povinnosti zákonem jí uložené (§ 92 obč. zák.) a není manželce dovoleno, by manželské spolužití svémocně zrušila, nemá-li k tomu závažných příčin (§ 93 obč. zák.).

Čís. 6898.

V otázce útrat jest dovolací rekurs nepřipustný, třebaš šlo o řešení otázky, zda útraty jest uložiti nezletilci, žalovanému o oduznání manželského původu, či jeho opatrovníku.

(Rozh. ze dne 15. března 1927, R I 48/27.)

Žalobě matčina manžela proti opatrovníku dítěte o oduznání manželského původu procesní soud první stolice vyhověl, o dovolací soud napadený rozsudek potvrdil a uvedl ohledně útrat v důvodech: Útraty odvolacího řízení nebyly žalobci proti žalované straně přisouzeny, poněvadž žalovanou stranou je po rozumu §u 158 obč. zák. nikoli dítě, nýbrž opatrovník, jehož povinností je působiti ve veřejném zájmu k tomu, by byla otázka osobního stavu důkladně prozkoumána a správně rozhodnuta, podobně jako se má věc v manželském sporu ohledně obháje svazku manželského. I když ho zákon označuje jako opatrovníka, jenž má býti zřízen k hájení manželského zrození, není tím řečeno, že vystupuje jako opatrovník v technickém smyslu. Vysvětluje se to jedině tím, že obháje manželského původu byl původně zástupcem nezletilého dítěte, jež potřebovalo ve sporu s domnělým otcem zvláštního zástupce podle §u 271 obč. zák. V tom směru nezanechala novela k obč. zákoníku pochybnosti o tom, že není zástupcem dítěte, poněvadž mu přidělila v §u 159 obč. zák. též proti dítěti úlohu žalovaného. Že obháje manželského původu dítěte jako žalovaný ku náhradě útrat odsouzen býti nemůže, vyplývá z jeho funkce, jež jest úřadem na něho přenesena a tkví ve veřejném zájmu.

Nejvyšší soud odmítl rekurs žalobcův.

Důvody:

Rekurs směřuje proti rozhodnutí odvolacího soudu v otázce útrat sporu, byť i pojatému jen do důvodů rozsudečných. Takový rekurs jest však podle §u 528 c. ř. s. nepřipustný a bylo jej odmítnouti, když se tak nestalo již soudy nižších stolic. Nezáleží na tom, že jde vlastně o zásadní otázku, zda by náhrada útrat mohla býti vůbec uložena nezl.